

Господи и Владыко живота моего, дух праздности, уныния, любоначала и празднословия не даждь ми. Дух же целомудрия, смиренномудрия, терпения и любви, даруй ми рабу Твоему. Ей, Господи Царю, даруй ми зрети моя прегрешения, и не осуждати брата моего, яко благословен еси во веки веков, аминь." (Молитва св.Ефрема Сирина)

Зазимський Благовісник

№5
березень
2009р

Парафіяльна газета Свято-Воскресенського храму с.Зазим'є УПЦ + <http://zazimye.info>

Мир Вам, дорогий читачу!

Великий піст - це необхідна сходинка нашого духовного життя, обминути який неможливо, оскільки він виховує в християнині велику і дуже важливу чесноту - стриманість. Яку на жаль в собі не знаходимо.

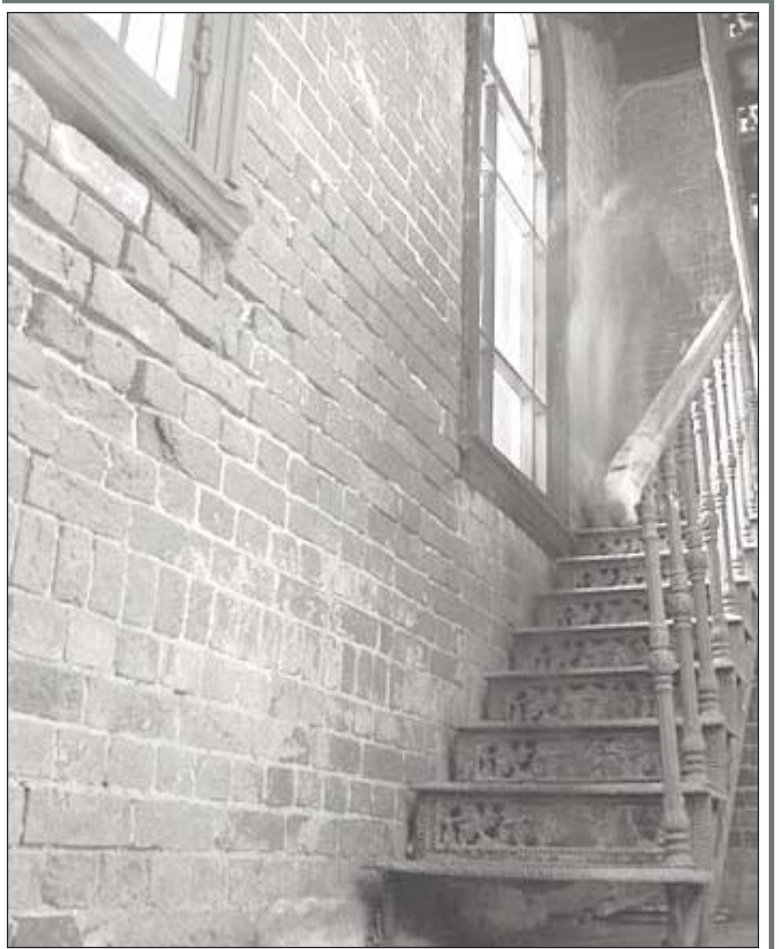
Господь наш Ісус Христос сам постив і заповів нам необхідність його: "цей же рід (лукавого) виганяється тільки молитвою і постом." (Мф.17,21)

Бажаємо Вам, дорогий читачу, щоб піст для Вас був легким і приємним, а цей коротенький номер газети хай в цьому допоможе.

З повагою, редакція.

Великий піст

Великий піст - найбільш тривалий і суворий з усіх постів Православної Церкви. Він встановлений у пам'ять сорока днів, які Ісус Христос провів у пустелі, готуючись до проповіді. Тому кожен християнин у ці дні намагається більше уваги приділяти оточуючим його людям, підсилює свої домашні молитви, частіше буває на богослужінні в храмі.

В НОМЕРІ

Вспомним про Афган...

Прошло уже не мало и не много, а 20 лет, как состоялся вывод войск из Афганистана.

стор.6

Правила благочестивой жизни

Эти правила благочестивой жизни преподалъ мн въ день моего Св. Ангела великій Оптинскій Старець Гермонахъ Нектарій.

стор.8

Молитва св.Ефрема Сиріна

Великий Піст - це радісний період нашого життя. Серед молитв часто вживається молитва святого Ефрема Сиріна

стор.10

Як робити писанки?

Писанка є символом вічного життя, воскресіння, а тому містить глибокий зміст.

стор.11

Чи існує зло?

Зла не існує, або, принаймні, його не існує для нього самого. Зло - це просто відсутність Бога.

стор.12

Також піст - це час обмеження себе в їжі. Під час усього Великого посту в понеділок, середу та п'ятницю слід їсти їжу без олії, у вівторок і четвер можна приймати гарячу їжу без олії, а в суботу та неділю дозволяється гаряча їжа з рослинною олією. Рибу дозволяється вкушати на свято Благовіщення і Вхід Господній у Єрусалим, в Лазареву

суботу дозволяється їжа з рибною ікрою.

Швидше за все, устав Великопісної трапези для більшості віруючих буде не по силах з огляду на його суворість. Тому необхідно погоджувати свій піст із станом здоров'я і, звичайно, взяти благословення священника. Втім, кожна людина для початку сама повинна визначити, скільки їй потрібно на добу їжі й питва. Літні та хворі люди, діти і вагітні жінки взагалі можуть звільнитися від суворого посту. Послаблення в пості передбачені для військових і подорожуючих. Але при цьому завжди слід пам'ятати, що головна мета посту - не дієта, а досягнення покайного почуття, виправлення себе.

Всім відомо, що під час Великого посту не грають весіль, в храмах не відбувається Таїнство вінчання. Як правило, сімейні свята відзначають скромно, у вузькому колі. Меню пісного "застілля" найкраще зробити низькокалорійним, без надмірностей.

* * *

За словами пророка (Іс.58:3-11), піст полягає в тому, щоб одягнути нагого, щоб нагодувати голодного, розділити хліб свій з ближніми. Сутність посту виражена в словах: "Дай голодному душу твою". Піст - це час, коли ми повинні забути про себе, навчитися жертвувати собою заради інших. Час Великого посту даний нам саме для того, щоб ми переглянули своє життя в цій перспективі. Це набагато важливіше і набагато важче, ніж просто утримуватися від якоїсь їжі. Якщо в недотриманні посту тілесного ми нерідко можемо знайти собі виправдання (хвороба, подорож, брак матеріальних засобів і т. д.), то в тому, що ми не працюємо посправжньому над своєю душею, над своїм серцем, нам немає вибачення.

Великий піст готує до Страсної седмиці, до зустрічі з Христом. Зміст, мета і серцевина посту полягає саме в тому, щоб, наслідуючи Христа, ми все більше і більше до Нього наближалися; в тому, щоб, очищаючи душу й тіло, ми виявлялися все більш здатними сприйняти і зрозуміти ту духовну Звістку, яка преображає, зцілює і воскрешає, яку приносить нам Господь Ісус Христос. В пасхальну ніч ми чуємо слова Іоанна Златоуста про те, що ті, хто постував і не постував, повинні насолодитися духовним весіллям і насититись від духовного Агнця, Який є Христос. Але я думаю, що багато хто з вас із власного досвіду знають, наскільки повніше буває сприйняття служб Страсної седмиці і радість свята Пасхи, якщо ми достойно і по-християнськи провели піст; наскільки краще відчуває себе наша душа, наскільки охоче відгукується вона на все те,

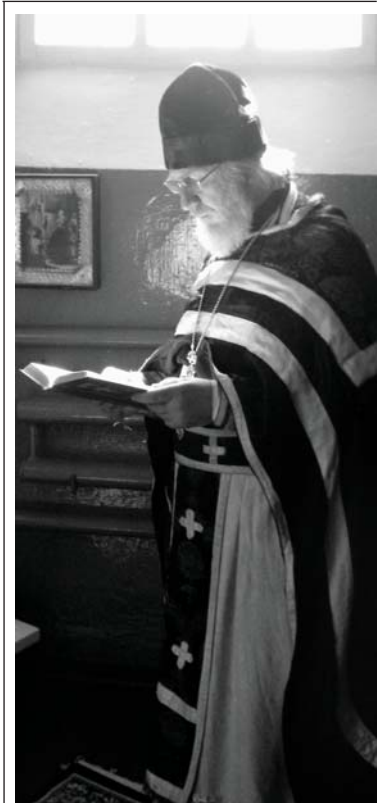
Піст - це час, коли ми повинні забути про себе, навчитися жертвувати собою заради інших.

що чує в Церкві в страсні і пасхальні дні, коли ми пройшли через подвиг посту.

Під час Великого посту кожен з нас може взяти на себе якийсь духовний подвиг. Можна, наприклад, дати собі обіцянку протягом посту нікого вголос не засуджувати. Якщо нам вдасться шість тижнів протриматися, нікого не засуджуючи, це вже буде велика справа. Звичайно, це не означає, що ми повинні утримуватися від засуду лише під час Великого посту, але оскільки ми засуджуємо один одного щодня, дамо собі шанс і можливість хоча б на час замкнути вуста для всякого слова осуду. І якщо нам це вдасться, ми побачимо, наскільки зміниться наше ставлення до інших людей після декількох тижнів такої духовної вправи.

Можна також дати собі обіцянку протягом посту ні з ким не сваритися, нікого не кривдити. Це буває дуже важко - не драгуватися на наших ближніх або на товаришів по службі. Але якщо ми зможемо хоча б у дні посту утриматися від подразнення - це буде дорожче для Бога і для кожного з нас, ніж утримання від тієї чи іншої їжі. Господь сказав: "Не те, що входить в уста, сквернить людину, а те, що виходить з уст, сквернить людину ... Бо від серця виходять злі помисли, вбивства, перелюбства, любодіяння, краді, лжесвідчення, хула" (Мф.15:11,19).

У нас є серце і вуста, іншими словами, що є наша внутрішня людина і те знаряддя, через яке ця внутрішня людина себе проявляє. І якщо нам не вдається відразу ж змінити нашої внутрішньої людини, то потрібно хоча б попрацювати над її знаряддям. Часто люди запитують, як впоратися з подразненням, як зробити, щоб не дозволити собі виплеснути гнів на іншу людину. Один зі способів - у той момент, коли гнів підступає до вашого серця, вже захлиснув його і готовий вилитися в слова, - замкнути свої уста і не дати їм розкритися до тих пір, поки напад гніву не пройде. Придушити в собі гнів, "проковтнути" його - це, можливо, процедура неприємна і болюча, але якщо

навчитися хоча б цього, то потім можна переходити і до роботи над власним серцем. І час Великого посту ідеально підходить для того, щоб зробити перший крок. Це той самий час, коли, якщо ми ще не почали роботу над собою, ми можемо її розпочати.

У Великому пості можна взяти собі й інші труди, наприклад, прочитати всі чотири Євангелія. Нерідко ми, православні християни, думаючи, що Священне Писання ми знаємо чи не напам'ять, тижнями і місяцями його не відкриваємо. І не помічаємо того, що, навіть якщо і зберігаються в нашій пам'яті якісь євангельські епізоди, Євангеліє все менше і менше стає книгою нашого власного життя, ми все рідше бачимо в ньому відображення власного духовного досвіду. Тому, якщо нам не вистачає часу в звичайні дні читати Євангеліє, то хоча б у дні Великого посту перечитати ці сторінки, на яких Сам Господь звертається до нас, дає нам приклад істинно християнського життя.

У дні Великого посту корисно також читати Старий Завіт. Не випадково на Великопісних богослужіннях читаються і Книга Буття, і Книга Іова, і Книга Притч Соломонових. Церква обрала ці книги тому, що вони мають особливе повчальне значення. З Книги Буття ми дізнаємося про створення світу, про сенс його існування. Книга Іова говорить нам про те, як Бог утішає людину в стражданнях і утисках. З Книги Притч ми можемо отримати безліч корисних моральних уроків. І якщо зазвичай ми не знаходимо час, щоб перечитати ці книги, то у Великому пості потрібно знайти для цього і сили, і час.

Протягом Великого посту корисно звернутися і до духовної літератури святих отців. Не випадково на другій неділі посту Церква згадує святителя Григорія Паламу, в четверту неділю - преподобного Іоанна Лествічника, в п'яту - преподобну Марію єгипетську. Досвід, відбитий у житті Марії Єгипетської, в книгах Іоанна Лествічника і Григорія Палами, а також інших Отців Церкви може стати і нашим досвідом, якщо ми будемо вчитуватися в їх слова і намагатися втілювати в життя те, що вони говорять.

Звичайно, відкриваючи "Лествицю", багато хто з нас подумає, що це книга, яку не кожен може зрозуміти і прийняти, так як вона говорить про занадто високі речі. "Лествиця" починається із зречення від світу - це перший щабель духовного сходження. Боюсь, що ніхто з нас навіть на цю першу сходинку не зійшов. Пам'ятаю, коли я був маленьким хлопчиком,

Неділі Великого посту

Коли ми говоримо "неділя", то зазвичай маємо на увазі проміжок часу від неділі до неділі. Але треба пам'ятати, що слово це слов'янське, і означає день, в який "не-роблять" - тобто проводять його "праздно".

А звичні для нас тижні називаються "седмицями" - за числом днів.

У цій шпалі ми розглянемо недільні дні Великого Посту. Кожен з них має свою історію і свою назву.

Прощена неділя

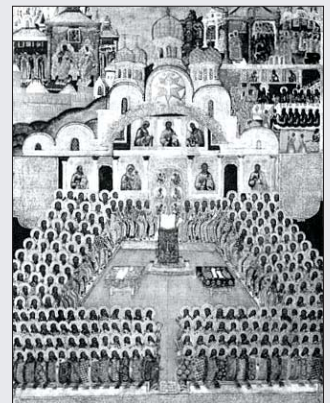
Неділя перед початком Великого Посту називається «Прощена неділя». На літургії читається Євангеліє з частиною з Нагірної Проповіді (Мф.6:14-21), де говориться про те, що треба прощати, про піст, і про збирання небесних скарбів. У цей день ми просимо один в одного прощення. Це перший крок на шляху до Великого Посту. Ввечері, після вечірні, священник подає приклад і перший у всіх просить прощення. Після цього, всі парафіяни підходять і просять у нього прощення, а також один в одного. У цей день роблять все можливе, щоб примиритися з усіма. У деяких церквах пісна вечірня служиться відразу після літургії.

Перша неділя - Торжество Православ'я

У першу неділю Великого посту Православна Церква згадує торжество православ'я. Воно було встановлено в Греції в IX ст., в пам'ять остаточної перемоги над ворогами православ'я - іконоборцями. Вчення про шанування ікон, засноване на Св. Писанні і затвержене звичаєм перших християн, до VIII ст. залишалося недоторканим. Але іконоборча ересь, що з'явилася в самій Греції, поширилася по багатьох країнах. Церква Божа зазнала такого гоніння, якого навіть не було від поган. Більше 100 років лилися сльози та невинна кров істинно православних, які боролися за право зображувати на іконах Господа Нашого Ісуса Христа, Божу Матір і святих, а також молитися їм перед іконами. Цих православних вкидали у в'язниці, піддавали мукам і страті. Святі ікони та мощі святих спалювалися.

Після VII Вселенського Собору (787 р.) закріпилось шанування ікон, настало послаблення гонінь, але тільки в середині IX в. були звільнені з в'язниці і ув'язнення іконошанувальники і повернені на колишні посади, а іконоборцям запропоновано було або залишити свою ересь, або припинити церковне служіння. Христолюбива цариця Феодора оголосила: *"Хто не шанує зображення Господа нашого, Його Пресвятої Матері і всіх святих, нехай буде проклятий!"*

Обраний Патріархом Константинопольським Мефодій встановив тоді ж особливе святкове богослужіння. Православ'я було урочисто відновлено на службі в Софійському соборі в Константинополі в першу неділю Великого посту, що сталося в 843 р. 19 лютого. Так з'явилося святкування і особливий чин, званий Торжество Православ'я.

ВІІ Вселенський Собор

мене вражали пожежні сходи на старих московських будинках, що починаються приблизно на рівні третього поверху. Піднятися на першу сходинку можна було тільки за допомогою пожежної машини, а піднятися на цю сходинку прямо з землі було неможливо. І коли ми читаємо "Лествицю" преподобного Іоанна, може здатися, що це саме такого роду сходи, призначені не для нас, не для тих хто на землі живе. Але давайте уявимо, що Великий піст - це та пожежна машина, яка допомагає нам піднятися на першу сходинку і почати боротися з тим, що богослужбові тексти називають "мрачним разжжением (то есть пожаром) греха".

Для людей сімейних піст передбачає, крім усього іншого, ще й утримання від шлюбних стосунків. З цього правила, втім, можуть бути винятки. Наприклад, віруюча жінка хоче дотримуватися посту і утримуватися від шлюбних стосунків, а чоловік не хоче. Не можна допустити, щоб піст зруйнував сім'ю. Як говорить святий Іоанн Златоуст, "та, яка утримується проти волі чоловіка, не тільки позбудеться нагороди за стриманість, але дасть відповідь за його перелюб, і відповідь більш сувору, ніж він сам". У деяких випадках людині доводиться жертвувати власним благочестям і своїми аскетичними

правилами, щоб зберегти цілісність родини.

Про те, яким має бути наше ставлення до посту, добре говорить отець Олександр Шмеман в одній з кращих своїх книг - "Великий піст", яку я всім вам рекомендую прочитати:

Серйозне ставлення до посту означає перш за все те, що ми сприймемо його, по можливості, на найглибшому рівні нашої свідомості - сприймемо його як духовний заклик, що вимагає відповіді, рішення, постійного зусилля. Ми знаємо, що саме для цієї мети Церква встановила підготовчі тижні до Великого посту. Це і є часом для відповіді і рішення. І кращий, і найлегший спосіб для цього - віддатися в послух Церкві, хоча б роздуму над п'ятьма євангельськими читаннями, які Церква пропонує нам протягом п'яти тижнів, що передують посту: бажання (Закхей), смирення (митар і фарисей), повернення з вигнання (блудний син), суд (Страшний суд) і прощення (Прощена неділя). Ці євангельські читання треба не тільки прослухати в церкві, але принести їх із собою додому і зіставити із своїм життям, своїм родинним станом, своїми професійними обов'язками, своєю турботою про матеріальну сторону життя, своїм ставленням до певних людей, з якими я живу.

єпископ Іларіон (Алфєєв)

Пісні страви

Страви без олії

Розсольник овочевий

3-4 солоних огірки, 1 картоплина, 1 морква, 1 ріпа, корінь пєтрушки, 2 цибулини, цибуля ріпчаста, 3 лаврових листи, пучок кропу, пучок пєтрушки.

Картоплю промити, нарізати кубиками і кинути в каструлю з окропом. Моркву, пєтрушку і цибулю пошаткувати і покласти в каструлю, потім за ними і ріпу, нашатковану соломкою. Зелень цибулі дрібно нарізати і покласти в розсольник. Білий стрижень порею нарізати тонкими кільцями і потім покласти в суп. Огірки очистити і розрізати впродовж на 4 частини. Дрібно нашаткувати і покласти в розсольник. Додати лавровий лист. Пучечки прямої зелені дрібно нарізати і покласти в каструлю, зняту з вогню. Дати настоятися під кришкою.

Картопля відварна з горіхами

500 г картоплі, 1 цибулина, 150 г обчищених волоських горіхів, 1-2 часточки часнику, 2 гілочки зелені кінзи, зелень пєтрушки або кропу, винний оцет, червоний перець, сіль за смаком.

Добре промити картоплю зварити зі шкіркою, охолодити, очистити і нарізати кубиками. Обчищені волоські горіхи, часник, червоний перець і зелень кінзи перемішати з сіллю.

Додати на смак винний оцет і нашатковану ріпчасту цибулю, перемішати з нарізаною кубиками вареною картоплею і посипати подрібненою зеленню пєтрушки або кропу.

Тушкована картопля

Картопля велика — 4 штуки, морква велика — 2 штуки, 1/4 кореня селери, цибулина середнього розміру, склянка гороху (свіжого, сушеного чи замороженого), зелень пєтрушки, сіль.

Картоплю почистити й відварити до напівготовності. Додати нарізані кубиками моркву й селеру. Варити на слабкому вогні ще 30 хвилин. Потім додати горох, дрібно нарізану зелень пєтрушки та варити ще 5 хвилин (консервованій або замороженій горох не потребує попередньої підготовки, а сушений горох треба замочити на ніч у холодній воді, а тоді відварити до готовності). Перед подачею до столу приправити страву сіллю та притрусити подрібненою зеленню.

Страви з олією

Суп з грибами і гарбузом

200 г свіжих або 75-100 г відварених грибів, 1 столова ложка рослинної олії, 1 цибулина, шматочок кореню петрушки або селери, 1 л води, 200 г гарбуза, 1-2 картоплини, 1 невеликий огірок або кисле яблуко, сіль, 1 помідор або 2 чайних ложки томат-пюре, зелену цибулю.

Нарізані маленькими кубиками гриби, цибулю і петрушку тушкувати в олії. Гарбуз і картоплю нарізувати брусками, опустити в гарячий бульйон або воду і варити майже до повної готовності. Потім додати тушковані гриби і нарізані тонкими скибочками помідор і огірок або яблуко. Всі продукти варити ще декілька хвилин, поки вони не стануть м'якими. Якщо замість помідора використовується томат-пюре, його необхідно тушкувати разом з грибами і цибулею.

Подавати із зеленню.

Гарбуз швидко розварюється, тому суп не можна довго тримати в теплому місці або підігрівати.

Салат з червонокочанної капусти з яблуками

Червонокочанна капуста - 250 г, яблука - 1 шт., рослинна олія - 30 г, сіль, цукор, оцет - за смаком.

Капусту тонко нашаткувати, посипати сіллю і перетерти руками. Яблуко, очищене від шкірочки, дрібно нарізати. За бажанням можна додати натертий на великій тертці корінь селери. Все перемішати, заправити цукром і оцтом. Додати олію. Посипати зеленою цибулею.

Солодкі страви

Рис в лимонному желе

100 г рису, 0,5 склянки цукру для желе: 1 ст. л. (без верху) агар-агару, 2 склянки води, 3 лимони, 1 ст. цукру. Для сиропу: 3 лимони, 1,5 склянки цукру.

Рис відварити з цукром (повинен бути розсипчастим) і зберігати гарячим. Агар залити водою, нагрівати до повного розчинення (не кип'ятити!), всипати цукор, влити лимонний сік, прогріти, не доводячи до кипіння. Потім покласти гарячий рис в глибоку таріль, залити гарячим желе, дати охолонути і поставити в холодильник.

Для желе: з лимонів вичавити сік, долити стільки ж кип'ятку. Щоб загальний об'єм рідини складав 2 склянки всипати цукор, закип'ятити, додати терту цедру, остудити.

Подавати до охолодженого рису.

Так само готується рис в апельсиновому желе.

Печиво пісне

6 склянок борошна, 2 склянки крохмалю, 1-1,5 склянки олії, 1 ч. ложка соди, сіль і лимонна кислота, 1,5 склянки води, 2 склянки цукру.

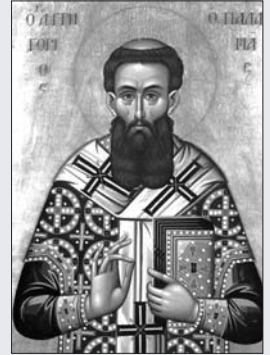
Борошно розтерти з крохмалем і олією до утворення клейкої маси. Соду погасити лимонною кислотою чи оцтом, додати небагато солі і ввести в тісто, розмішати, додати воду, цукор. Тісто не повинно бути крутим. Розкачати, нарізати ромбиками (чи інші фігурки), вишікати 15 хвилин.

Неділі Великого посту

Друга неділя -

свят. Григорія Палами

В другу неділю Великого посту звершується пам'ять свт. Григорія Палами, який жив у XIV столітті. Згідно з Православною вірою, він навчав, що за подвиг посту і молитви Господь осяє віруючих благодатним Своїм світлом, яким сів Господь на Фаворі. З тієї причини, що св. Григорій розкрив вчення про силу посту і молитви, встановлено здійснювати його пам'ять у другу неділю Великого посту.

Свт. Григорій Палама належить до числа останніх візантійських богословів і Отців Церкви, він жив незадовго до падіння Константинополя під ударами турків - в кінці XIII-початку XIV століття.

Особисто про святителя Григорія відомо порівняно небагато. Він був сином знатних батьків, що проживали в Константинополі. Завдяки батькам отримав дуже гарну і різнобічну освіту, але державною службою чи кар'єрою вченого не захопився, а пішов на св. Гору Афон, де жив довгий час в самоті і мовчанні.

Відомий свт. Григорій Палама розкриттям вчення Церкви про нетварні енергії Божі. Свт. Григорій стверджував, що Сам Бог виявляє Себе світові і людині в Своїх енергіях; що енергії Бога - це не одне з Його створінь, а це Він Сам, звернений до Свого творіння.

Закінчив своє життя св. Григорій Палама в сані архієпископа міста Салоніки, причому прославився даром зіллення та різноманітними дивами, зробленими ним у цьому грецькому місті. Помер св. Григорій Палама близько 1360 року.

Третя неділя -

Хрестопоклонна

Третя неділя Великого посту називається Хрестопоклонною, так як в цю неділю Церква прославляє Святий Хрест та духовні плоди хресної смерті Спасителя.

Значення Хреста Христового для тих хто подвизається у пості, пояснюється Церквою в богослужбових піснеспівах через різні образи та приклади. Подібно до дерева, що дає густу тінь і доставляє прохолоду і відпочинок утомленому мандрівнику, Хрест Христовий посеред подвигів посту доставляє віруючим прохолоду і підбадьорення до завершення праці в пості. Хрест Христовий, як знамення перемоги над смертю, підготовляє нас до радісного прославлення Переможця пекла і смерті.

Хрест Христовий порівнюється з дровом, яке зробило солодкими гіркі води Мерри, з дровом життя, насадженим посеред раю. Благівістія про Хрест і поклоніння йому втішливо нагадують нам про наближення світлого свята Воскресіння Христового.

Крім прославлення Святого Хреста, на якому Господь смирив Себе до смерті, в богослужбінні четвертій седмиці Великого посту викривається фарисейська гордість, засуджена Богом, і вихваляється митареве смирення.

ВСПОМНУМ ПРО АФГАН...♦♦

Прошло уже не мало и не много, а 20 лет, как состоялся вывод войск из Афганистана. А ранам, полученным в этой бессмысленной войне, еще долго не зажить...

Сколько матерей и вдов осталось с вечной скорбью сидеть и проливать слезы о потерянных мужьях и сыновьях... Долго будет хранить афганская земля кровь убиенных солдат...

А оставшиеся в живых «ребята» постаревшие, поседевшие но не потерявшие ничем неутолимую жажду к жизни, укрепились в вере в Бога. Да, именно в вере в Бога, не потеряли надежду на лучшее, хоть и вернулись некоторые инвалидами; не потеряли любовь к жизни. И откуда только эта неиссякаемая энергия?

Да... Воспоминания, воспоминания...

Около памятника «Родина-Мать» на танках примостились старые друзья-однополчане, приехавшие с разных городов, и, разложив свою нехитрую снедь, нас с батюшкой пригласили разделить эту память о тех событиях.

С шутками и смехом рассказывали, кто где сейчас

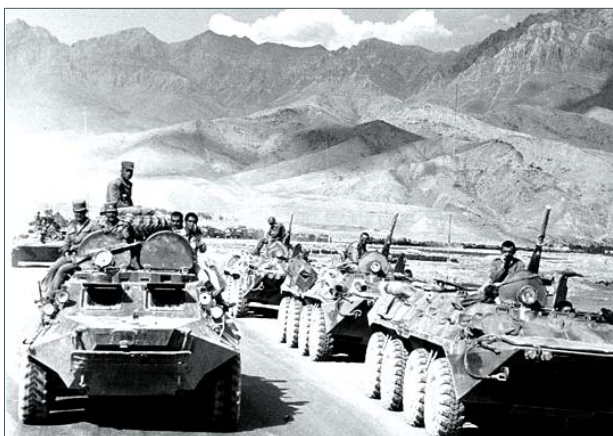
работает, чем занимается. Один афганец даже в хоре церковном поет. А в то время в одном из залов генерал награждает медалями очень многих участников

Афгана. Ждали мы долго, но за разговорами друзей и воспоминаниями время текло незаметно. Посетили мы музей, посвященный Афганской войне. Экскурсовод познакомил нас с «экспонатами», если можно так сказать, ведь это горькая история нашего неправильного прошлого. Документы, военные билеты, письма и фотографии, фотографии, фотографии, тысячи лиц молодых и не очень, женщин, девушек, врачей, медсестер и военные снаряжения, гильзы и много

всего, что бывает на войне...

Потом служили панихиду по убиенным. Бывшие войны, живые, но не постаревшие духом, в строгом молчании слушали... Вечная память вам, упокоенные о Господе герои...

*Вера Дмитриевна ГЕНЕРАЛЕНКО
регент хора Свято-Воскресенского храма
с.Зазимье*

КАК БЫ НЕ БЫЛО БЕДЫ

Как бы не было беды
Говорил старик безногий.
В старину его деды
Поклонялись только Богу.
Сотни партий по стране,
До народа им нет дела.
Боль свою топить в вине-
Ничего не можем сделать.
Что случилось со страной,
Что случилось с сердцем нашим,
Звонкий колокольный звон
Не услышат души наши.
Солнце свет на куполах,
Где кресты укажут север
И раскол в святых церквях
Был иудами затеян.
Век машин эпоха зла
Переменит наши души,
Над страной нависла мгла
Старика стоял и слушал.
Где былинный богатырь,
Что разрубит ковы наши

Ведь в глазах людей пустырь
Никогда уже не вспашешь.
Кто жирует на печи,
У кого соху забрали,
За развал родной страны -
Ордена или медали.
Все мы чуда ждем с небес
Да явления Христова,
А пока здесь правит бес,
Кроме войска что Христова.
Нам объявлена война,
Мы ведем ее столетия.
И за веру во Христа,
Сокращает население
Убивает наш народ
"Соти" раз но не нагнули.
Тыщи лет война идет
Не всегда свистят здесь пули,
Гибнет православный люд
За идеи, обещания,
Только Бога нету тут
Православным подаяния.

Как же жить скажи, отец?
Дай слова для покаяния.
Каждый хочет с верой жить,
Наживая достояния.
Только молвил вдруг стрик
Осмотрел меня глазами:
- Вере ты еще ей нет
Хоть седыми волосами
Ты, сынок спасай себя
И спасай свою ты душу,
Только с верой во Христа
На войне не будешь трусить
Только с верой во Христа
Дни свои веди земные,
Правду праведника говорят уста
А неправду уста злые
Сим мой сын побеждай
Не горюй что в окружении
Кому в ад, а кому в рай
Бог ведет сам исчисления
*раб Божий Василий,
участник Афганской войны*

Притча про двох священників у храмі

У величавий храм на празник прийшло багато людей та з'їхалось багато священників. Було справді дуже урочисто і навіть можна було сказати: божественно. Хор співав нові твори, люди поступово наповнювали храм, а святі отці заходили поважно у Святеє Святых.

Серед отців був один у довгій новій рясі, гарно причесаний, з пишною бородою. Він побожно перехрестився, підійшов до тетраподу, поцілував ікону і вклонився людям, як велів устав. Витягнув молитвослов і почав возносити до Бога свою молитву: молитва перед відправою Літургії. Відразу люди зауважили його – це дійсно був зразковий священник.

Він завжди молився церковне правило, ніколи не запізнився на Богослуження, уміло цитував на проповіді мудрих людей, виконував всі рубрики Літургії, у подвижницьких постах йому не було рівних. І ніколи про нього не ходила погана слава, всі казали, що це був ідеал священослужіння. Саме тому присутність такої особи на храмовому празнику свідчило про величність події.

По якомусь часі увійшов до храму інший священник, який явно не створював святкової атмосфери. Справа була в тому, що він постійно запізнився. Дехто твердив, що це ставалось ненавмисно, бо через своє добре серце той не міг відмовити у допомозі. Цього разу також, мабуть, відвідував якогось хворого або ж робив щось невідкладне.

Лишень він зайшов до храму, як почалась Служба. Захеканий поспіх перехрестився, усміхнувся до якоїсь бабці, шепочучи слова молитви “на ходу” та ще й ненароком штовхнув якогось поважного пана, пропихаючись в напрямку до святилища.

Але людей вже було досить багато і досягнутись йому вже було важко. Зробивши кілька спроб, він переконався, що до вітвара ще далеко, а люди стояли тісно, возносячи свої благання до всевишнього. Робити було нічого він, покійно схиливши голову, почав щось і собі шептати, залишаючись при вході у храм.

У цю мить відкрились дверцята іконостасу і поважний священник, несучи Святе Євангеліє у блискучій мітрі, давав цілувати Святу Книгу почесним запрошеним гостям, що були у перших рядах храму. Погляд центрального служителя випадково потрапив у глибину храму, де і побачив невдаху-священника, котрий схилив голову, а почервоніле обличчя видавало його сором.

Старший пресвітер усміхнувся, похитуючи головою і дорікаючи поглядом, а потім зупинився перед Царськими дверима, голосно промовив літургійний текст: “Благословенний вхід святих Твоїх ...” і далі, входячи в середину святилища, поважно ще раз повторив “вхід святих твоїх...”, наголошуючи на слові “святих”. За ним послідували інші святі отці.

Цей празник так і скінчився би в пафосі величності, як би парох храму не зробив помилку, заклавши до читання уривок з Євангелії, де була історія “Про митаря і фарисея”.

Того дня ніхто не зрозумів чому “поважний священник” в часі читання Євангелії почервонів відразу. Зате всі похвально оцінили його звернення на початку проповіді, щоб пропустити священника, котрий залишився в натовпі вірних.

Блог “Духовні роздуми”

Неділі Великого посту

Четверта неділя - преп. Іоанна Лествічника

У богослужінні четвертої седмиці Великого посту свята Церква пропонує нам високий приклад постницького життя в особі пр. Івана Лествичника подвижника VI ст., який з 17 до 80 років трудився на Синайській горі, і в своєму творінні “Лествиця раю” зобразив шлях поступового сходження людини до духовної досконалості лествицею (сходами) душі, які зводять від землі до слави, що триває вічно.

Св. Іоанн народився близько 570 року і був сином святих Ксенофонта і Марії, пам'ять яких святкується 26 січня по старому стилю. На 20 році життя він постригся в чернецтво в Синайському монастирі. Після смерті старця Мартирія, під керівництвом якого подвизався 19 років, св. Іоанн удався у пустинне місце, зване Фола, де провів 40 років у строгому пості, молитві, самоті і мовчанні. Він ухилявся від усякого роду особливих подвигів. Вкушал він все, що дозволялось за монашеською обітницею, але - помірно. Не проводив ночей без сну, хоча спав не більше того, скільки потрібно для підтримки сил, щоб через постійне бодрствування не втратити розуму. Перед сном довго молився, багато часу присвячував читанню душеспасительних книг. Але якщо в зовнішньому житті діяв у всьому обережно, уникаючи крайнощів, небезпечних для душі, то у внутрішньому духовному житті він, «пламеніючи божественною любов'ю», не хотів знати кордонів. Він особливо глибоко був проникнутий почуттям покаяння і не стримував рясних сліз, сокрушаючись про свої гріхи.

Все життя його було безперестанною молитвою й безмірною любов'ю до Бога. Після 40 років подвигів він став ігуменом Синайської обители, але через 4 роки знову пішов в усамітнення і мирно відійшов до Господа 80 років від роду.

Найбільший з подвижників благочестя, пр. Іоанн не тільки сам досяг висоти духовної досконалості, але й іншим залишив керівництво для їх духовного життя, написав душеспасительний твір «Лествиця», де представив 30 ступенів духовного сходження від досконалості до досконалості. У «Лествиці» описується боротьба подвижника благочестя з такими пороками і пристрастями (чревоугодництво, блуд, сребролюб'є, гордість, марнославство, гнів тощо), які однаково властиві і ченцям, і мирянам. Разом з цим «Лествиця» направляє до виховання чеснот, обов'язкових для християн (наприклад, кротість, ціломудріє, терпіння, смирення, молитва та ін.) Зображуючи шлях поступового сходження до моральної досконалості, «Лествиця» є вірним та надійним керівництвом до духовного життя для тих, хто прагне до благочестя та спасіння душі.

Пам'ять преподобного Іоанна Лествичника святкується також 30 березня по старому стилю (12 квітня. н.ст.).

Правила благочестивой жизни

Эти правила благочестивой жизни преподалъ мн въ день моего Св. Ангела великій Оптинскій Старецъ Иеромонахъ Нектарій, съ такими словами: «Это теб мой именинный даръ». Преподалъ его Батюшка, держа листокъ преподнѣтымъ въ рукахъ. На этомъ листк начертанъ крестъ со словами: «Господи, помилуй». Это было 26 августа 1925 года. Я въ первый моментъ не понялъ значенія для меня этого святого листка, и, только посл кончины старца, скончавшагося 9 апр ля 1928 года, мн стало ясно значеніе этого — батюшкинаго мн дара. Когда скончался Старецъ, я остался одиноко, безъ старческихъ указаній, и въ тотъ моментъ, когда мн была необходима старческая помощь, я нашелъ этотъ листокъ и, перечитавъ его вторично, понялъ значеніе батюшкинаго дара: «Правила благочестивой жизни» въ сущности были для меня живымъ старцемъ.

Протопр. Адрианъ.

Принуждай себя вставать рано и в определенное время. Как только пробудишься, тотчас обрати свою мысль к Богу и, осенив себя крестным знаменіем, поблагодари Его за прошедшую ночь и за все Его милости к тебе. Попроси Его руководить твоими мыслями, чувствами и желаниями, чтобы все, что ты будешь говорить и делать, было угодно Ему.

Умывшись, приступи к утренней молитве. Преклонив колена, сосредоточенно, благоговейно и со смирением молись, как должно перед взором Всемогущего. Проси у Него веры, надежды и любви, а также сил спокойно принять все, что принесет тебе наступающий день - всякие трудности и неприятности. Проси, чтобы благословил твои труды и чтобы помог тебе совершить именно такое-то дело и избежать именно такого-то греха.

Перед едой помолись, чтобы Бог благословил пишу и питье, а после еды поблагодари Его и попроси не лишить тебя духовных благ. Хорошо вставать из-за стола несколько голодным. Во всем избегай излишества. По средам и пятницам постись по примеру древних христиан.

Приступая к своим обязанностям, стремись все делать во славу Божию. Ни одного дела не начинай без молитвы, ибо то, что мы делаем без молитвы, оказывается потом или напрасным или вредным. Истинны слова Господни: «Без Меня не можете делать ничего».

Проникайся покаянным настроением и без прочтения пятидесятого псалма не провожай дня. Хорошо постоянно повторять молитву: "Господи Иисусе Христе, Сыне Божий, помилуй меня грешного." Среди трудов благодушествуй, надеясь на помощь Господа.

Пришло благополучие — благодарите Бога и благополучие твердо будет. Пришли несчастья — благодарите Бога и несчастья прекратятся. Всегда

благодари Господа за то, что не дал тебе погибнуть в грехах, но заботится о тебе и всячески ведет к Царству Небесному.

Если твои труды совершаются успешно, то благодарите Господа; если же неуспешно, то предай себя Его воле, ибо Он заботится о нас и все направляет к лучшему. Все трудное принимай, как епитимью за грехи - в духе послушания и смирения.

Чем больше кто совершает добрых дел, тем большее число людей оскорбляет его, потому что восстают на него многие злые духи и неправедные люди

Избегай даже самых малых грехов, чтобы не впасть в большие. Всякий помысел, удаляющий от тебя Господа, особенно нечистый помысел, немедленно изгоняй из сердца, как искру огня, попавшую на одежду. Если хочешь, чтобы тебя не тревожили худые помыслы, то со смирением принимай унижения от людей. Когда человек не хочет смириться, Господь скорбями, болезнями смиряет его.

Не говори лишнего, помня, что за каждое слово мы дадим отчет Богу. Лучше слушать, чем говорить, ибо при

многословии не избежать греха. Не любопытствуй о новостях, они развлекают дух. Никого не осуждай, но считай себя хуже всех. Кто осуждает другого, тот его грехи возлагает на себя. Лучше поскорби о согрешающем и помолись, чтобы Бог Своими путями исправил его. Если кто не слушается тебя, не вступай с ним в прения. Но если его поступок соблазняет других, тогда прими нужные меры, потому что общее благо важнее частного.

Никогда не спорь и не оправдывайся. Будь кроток, тих и смирен; все терпи по примеру Иисуса. Он не возложит на тебя креста, превышающего твои силы. Он же и поможет тебе нести крест. Проси у Господа благодать исполнять как можно лучше Его святейшие заповеди, хотя бы они и казались трудными. Сделав доброе дело, не ожидай благодарности, но искушения, ибо любовь к Богу испытывается препятствиями. Не думай приобрести какую-нибудь добродетель без

скорби.

Среди искушений не отчаивайся, а обращайся к Богу краткими молитвами: "Господи, помоги ... вразуми... не оставь... защиты ..." Господь попускает испытания, но Он же и дает силы преодолеть их. Проси Бога, чтобы Он отнял у тебя все, питающее твое самолюбие - хотя бы это было и горько. Избегай суровости, мрачности, придирчивости, мнительности, подозрительности, лицемерия, соперничества. Со всеми будь искренен и прост в обращении. Со смирением принимай наставления от других, хотя бы ты был и умнее и опытнее.

Чего не хочешь себе, того не делай другому, а делай им то, чего желаешь себе. Если кто посетит тебя, будь с ним ласков, скромн, благоразумн, а иногда, смотря по обстоятельствам, - слеп и глух. Во время расслабления или охлаждения не оставляй обычной молитвы и установленных добрых занятий. Все, что ты делаешь во имя Господа Иисуса, даже малое и несовершенно, становится делом благочестия.

Если желаешь обрести мир, то всего себя предай Богу. До тех пор ты не обретишь душевный мир, пока не успокоишься в Боге, любя лишь Его единого. Почаще исповедуйся и причащайся Святых Тайн. Поступая так, будешь пребывать в Боге, а это - величайшее благо. На исповеди откровенно и с сокрушением кайся во всем, ибо нераскаянный грех ведет к смерти.

Воскресные дни посвящай делам милосердия и любви, например: посещению больного, утешению скорбящего, спасению заблудившегося. Если кто поможет погибающему обратиться к Богу, тому будет великая награда и в этом и в будущем веке. Поощряй знакомых читать духовную литературу и участвовать в духовных беседах.

Господь Иисус Христос да будет твоим учителем во всем. Постоянно обращайся к Нему своим мысленным взором, спрашивай себя, как бы в данном случае поступил Он. Перед сном искренне и тепло помолись, испытывай себя, в чем ты согрешил в течение дня. Надо всегда понуждать себя каяться с болью в сердце и со слезами, чтобы не повторять прежние грехи. Ложась, перекрестись, поцелуй крест и поручи себя Господу Богу - твоему Доброму Пастырю, размышляя, что, может быть, в эту ночь тебе придется предстать перед Ним.

Помни о любви Господа к тебе и сам люби Его всем сердцем, душой и разумом твоим. Поступая так, ты достигнешь блаженной жизни в Царстве вечного света.

Благодать Господа нашего Иисуса Христа да будет с тобой. Аминь.

Неділі Великого посту

П'ята неділя - преп.Марії Єгипетської

Преподобна Марія, названа Єгипетською, жила в середині V і на початку VI сторіччя. Її молодість не віщувала нічого доброго. Марії виповнилося лише дванадцять років, коли вона пішла зі свого дому в місті Александрії. Будучи вільною від батьківського нагляду, молодою і недосвідченою, Марія захопилася блудним життям. Нікому було зупинити її на шляху до погібелі, а спокусників і спокус було чимало. Так 17 років Марія жила в гріхах, поки милостивий Господь не навернув її до покаяння.

Сталося це так. За збігом обставин Марія долучилася до гурту прочан, що прямували у Святу Землю. Пливучи із прочанами на кораблі, Марія не припиняла спокушати людей і грішити. Прибувши до Єрусалиму, вона приєдналася до прочан, що йшли у храм Воскресіння Христового.

Люди великою юрбою входили в храм, а Марія при вході була зупинена невидимою рукою й ніякими зусиллями не могла ввійти в нього. Отут зрозуміла вона, що Господь не допускає її ввійти у святе місце за її нечистоту.

Охоплена жахом і почуттям глибокого покаяння, вона стала молити Бога простити гріхи, обіцяючи докорінно виправити своє життя. Побачивши біля входу в храм ікону Божої Матері, Марія почала просити Богоматір заступитися за неї перед Богом. Після цього вона відразу відчула в душі просвітління й безперешкодно ввійшла в храм. Проллвши рясні сльози біля гробу Господнього, вона вийшла із храму зовсім іншою людиною.

Марія виконала свою обіцянку змінити своє життя. З Єрусалиму вона вийшла в сувору й безлюдну Йорданську пустелю й там майже півстоліття провела в повній самоті, у пості й молитві. Так строгими подвигами Марія Єгипетська зовсім викоринила в собі всі гріховні бажання й зробила своє серце чистим храмом Духа Святого.

Старець Зосима, що жив у Йорданському монастирі св. Іоанна Предтечі, промислом Божим удостоївся зустрітися в пустелі із преподобною Марією, коли та вже була в глибокій старості. Він був уражений її святістю й даром прозорливості. Одного разу він побачив її під час молитви ніби піднесеною над землею, а іншого разу - вона йшла через ріку Йордан, немов суходолом.

Розлучаючись із Зосимою, преподобна Марія попросила його через рік знову прийти в пустелю, щоб причастити її. Старець у призначений час повернувся й причастив преподобну Марію святих Тайн. Потім прийшовши в пустелю ще через рік у надії побачити святу, він уже не застав її живою. Старець поховав останки св. Марії там у пустелі, в чому йому допоміг лев, що своїми пазурами вирив яму для поховання тіла праведниці. Це було приблизно в 521 році.

Так з великої грішниці преподобна Марія з Божою допомогою зробилася найбільшою святою і залишила такий яскравий приклад покаяння.

Молитва святого Єфрема Сиріна

Великий Піст - це радісний період нашого життя, оскільки в цей час ми очищуємо себе від гріха. В цей час, в церкві і вдома, під час кожного молитовного правила читається молитва святого Єфрема Сиріна.

Молитва

Господи и Владыко живота моего, дух праздности, уныния, любоначалаия и празднословия не даждь ми.
(Земний поклон)

Дух же целомудрия, смиренномудрия, терпения и любви, даруй ми рабу Твоему.
(Земний поклон)

Ей, Господи Царю, даруй ми зрети моя прегрешения, и не осуждати брата моего, яко благословен еси во веки веков, аминь.
(Земний поклон)

Боже, очисти мя грешного.
(12 раз з поясними поклонами)

Повторить всю молитву: Господи и Владыко живота во веки веков, аминь.
(Земний поклон)

Переклад молитви

Живота мого - життя мого

Дух праздности - схильність до ліні

Уньние - безнадійність

Любоначалаие - владолубство, тобто прагнення керувати іншими

Празднословие - вимова порожніх слів (марнослів'я), а також вимова грубих і лайливих слів

Не даждь ми - не дай мені

Целомудрие - розсудливість, а також чистота і непорочність душі;

Смиренномудрие - усвідомлення своєї недосконалості і негідності перед Богом і коли не думаємо про себе, що ми кращі за інших (смирення)

Терпение - терпіння потрібне при перенесенні якихось незручностей; а також потрібно і для того, щоб почату хорошу справу довести до кінця

Любве - любові (до Бога і ближніх)

Ей Господи - о, Господи!

Даруй ми зрети - дай мені бачити, усвідомлювати.

Під братом розуміється кожна людина

Яко благословен еси - тому що Ти гідний прославляння.

Преподобний Єфрем Сирін (306 - 378 рр.)

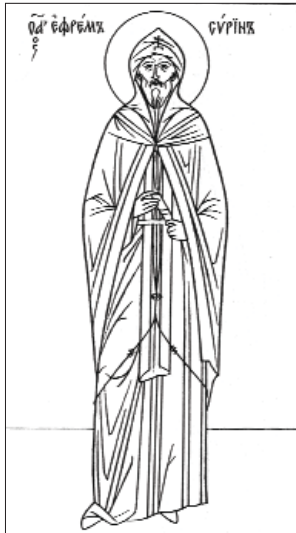
(день пам'яті: 28 січня/10 лютого за ст./нов. стилем)

Народився на початку IV століття в місті Нізібії (Месопотамія) і спочатку проводив небагочестиве життя. Будучи несправедливо звинуваченим, він пішов у гори і став відлюдником.

Після узяття Нізібії персами в 363 році преподобний покинув місце свого відлюдництва і поселився в монастирі поблизу міста Єдесси, де і залишався до кончини. Преподобний Єфрем Сирін поснував з подвижницькими трудами безперестанне вивчення слова Божого, черпаючи в нім для своєї душі мудрість. Немало він потрудився і в тлумаченні Святого Письма.

На Сході високо цінувалися його екзегетичні і догматичні твори, а його знамениті гімни, що відрізняються містичною і поетичною красою, використовуються в сирійській літургійній практиці.

Преподобним написано багато піснеспівів і молитов, що збагатили Церковне Богослужіння. І нині по Статуту Церкви деякі його повчання належить читати в дні посту. Преподобний завжди вчив, що головний двигун християнського життя - покаяння. Його покаянна молитва “Господи и Владыко живота моего” читається на богослужінні під час Великого посту.

Великий подвижник благочестя преподобний Серафим Вирицький багатьом духовним чадам радив якомога частіше читати молитву святого Єфрема Сиріна «Господи и Владыко живота моего...»

«У цій молитві вся суть Православ'я, все Євангеліє. Нею ми просимо у Господа допомоги на набуття якостей нової людини», - казав батюшка.

«Ей, Господи, Царю, даруй ми зрети моя прегрешения и не осуждати брата моего...» Гріх осуду батюшка Серафим називав однією з найбільших духовних хвороб нашого часу!

«Ми маємо право судити тільки самих себе.

Навіть думаючи про яку-небудь людину, ми вже мимоволі засуджуємо її», - казав вирицький старець. Він особливо нагадував про неприпустимість засудження священства: «Особиста людська неміч не може відняти благодаті хиротонії. Під час здійснення Таїнств священник є лише знаряддям в руках Божих. Всі Таїнства невидимо здійснює Сам Христос. Яким би не був батюшка грішним, навіть якщо йому уготовано у вогні гієнському горіти, тільки через нього нам можуть відпускатися наші гріхи.»

БУДІВНИЦТВО

Продовжується будівництво **Духовно-просвітницького центру** при Свято-Воскресенському храмі.

Реквізити для пожертвувань:

КРД “Райффайзен Банк Аваль” м.Бровари МФО 322904 рахунок 26006697142867 ЄДРПВ код.23569866

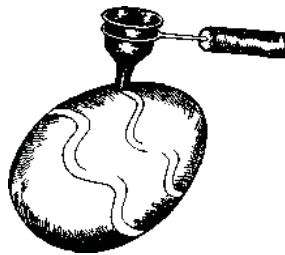
Пожертву можна зробити безпосередньо в храмі, купивши “Свічку доброго серця”, або через кружку пожертви “На будівництво...”

Як робити писанку

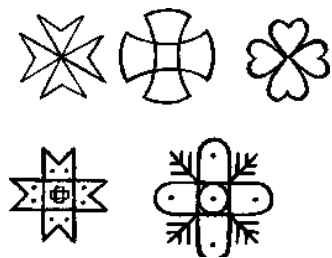
Писанка є символом вічного життя, воскресіння, а тому містить глибокий зміст. Саме яйце ззовні здається мертвим і не життєвим, але насправді всередині жива істота готується до народження. Так як Христос перебуває в печері-гробі «яко мертв», але йому належить перемогти смерть і вернутися до життя – воскреснути. З думкою про покладеного у гроб і воскреслого Христа благочестиві християни в Великий четвер чи Велику П'ятницю в молитві і терпінні займаються приготуванням писанок. Пишуть усі - і дорослі, і малі, хоча в деяких місцевостях це дозволялося раніше робити лише жінкам. Писанку освячують. У давнину в Україні писання писанок було огорнене особливою святістю. Тому господині готуються до цього наперед. Вони мають очистити свої думки, позбутися гніву, сварок та образ на протязі всього посту.

Орнаменти та кольори писанок теж не є випадковими. Символічних малюнків існує безліч, кожний з них має своє призначення. Кривулька, наприклад, або ж безконечник - символ вічного життя, початку і кінця. Хрест - символ спасіння, коло - вічності..

Щодо кольорів, то червоний символізує життя, любов Божу, білий - нетварне Божественне світло, жовтий і помаранчевий - кольори слави і величі, зелений - символ єднання з Христом, блакитний - символ неба і Богородиці, чорний і темно-коричневий - символ покаяння і відречення від мирської суєти.

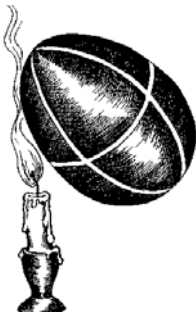

Писачок: На дерев'яну паличку з одного кінця насадити металеву конічну лійку, яка повинна мати в кінці отвір для писання, товщиною голки, а збоку, ближче до палочки держачка, ще один отвір для набирання рідкого воску.

Барвники: Барвники для виготовлення крашанок і писанок мусять бути рослинними. Їх виготовляють, настоюючи лушпиння цибулі, стебла озимого жита, кору дуба, вишні, ягоди бузини, калини, горобини, кропиви та ін.

Техніка: Зварити яйця, добре помити їх у теплій воді з оцтом і дати просохнути. Можна після того опустити їх у барвник, щоб виготовити крашанки, які служать основою для писанки. Коли ж писанку готують на білій основі, то набирають у писачок воску і наводять ним на яйці орнамент. Опісля опускають його у барвник і дають просохнути 15 хв. Над полум'ям свічки розтоплюють складніші писанки у кількох кольорах, віск не знімають, як було сказано вище, а знову наносять воском ще якісь зображення, опускають в інший барвник і т. д. Знявши над вогнем віск, ви отримаєте багатоколірну писанку.

Неділі Великого посту

Шоста неділя - Вхід Господній в Єрусалим, страсті Христові

В суботу шостої седмиці – вай Церква згадує чудо воскресіння Господом Лазаря, тому вона називається Лазарево. суботою. Воскресінням Лазаря Христос явив Свою Божественну силу і славу і запевнив Своїх учнів і всіх в грядущому Своему Воскресінні і загальному воскресінні померлих в день Суду Божого. Неділя вай присвячена спомину урочистого Входу Господнього до Єрусалиму, куди Він йшов для страждань і Хресної смерті. В п'ятницю седмиці вай закінчується піст Святої Чотиридесятниці. Ця неділя служить переходом від Чотиридесятниці до Страсної седмиці.

Седмиця ця називається Страсною тому, що на протязі всього тижня Православна Церква згадує страждання Христові. Весь тиждень християни повинні проводити в пості й молитві.

У Велику середу Страсного тижня згадують зраду Ісуса Христа Іудою Іскаріотським.

У Великий четвер ввечері за всенощної (яка є утреною Великої п'ятниці) читаються дванадцять частин євангелія про страждання Ісуса Христа. Під час читання євангелій християни стоять з запаленими свічками, якби розділяючи страждання Христові.

У Велику п'ятницю під час вечірні (яка служить в 2 або 3 год. дня) виноситься з вітаря і покладається на середину храму плащаниця, тобто священне зображення Спасителя, покладеного у гробі, це відбувається воспомин зняття з хреста тіла Христового і поховання Його.

У Велику Суботу на утрени, при погребальму дзвоні і при співі "Святий Боже, Святий Крепкий, Святий Бессмертний, помилуй нас", - плащаниця обноситься навколо храму в спогад зішестя Ісуса Христа в пекло, коли тілом Він перебував у гробі і перемогу Його над адом і смертю.

До Страсного тижня і свята Пасхи ми готуємо себе постом. Піст цей триває сорок дев'ять днів і називається Святою Чотиридесятницею або Великим постом.

Крім того, святою Православною Церквою встановлено піст по середах і п'ятницях кожного тижня (крім деяких тижнів), по середах - в спогад зради Іудою Ісуса Христа, а по п'ятницях в спогад страждань Ісуса Христа.

Віру в силу хресних страждань за нас Ісуса Христа ми виражаємо хресним знаменням під час наших молитов.

Чи існує зло?

Професор в університеті задав своїм студентам таке питання.

- Все, що існує, створене Богом?

Один студент сміливо відповів:

- Так, створене Богом.

- Бог створив все? - Запитав професор.

- Так, сер - відповів студент.

Професор запитав:

- Якщо Бог створив все, значить Бог створив зло, раз воно існує. І згідно з тим принципом, що наші справи визначають нас самих, значить Бог є зло.

Студент притих, почувши таку відповідь. Професор був дуже задоволений собою. Він похвалився студентам, що він черговий раз довів, що віра в Бога це міф.

Ще один студент підняв руку і сказав:

- Можу я задати вам питання, професоре?

- Звичайно, - відповів професор.

Студент піднявся і запитав:

- Професоре, холод існує?

- Що за запитання? Звичайно, існує. Тебі ніколи не було холодно?

Студенти засміялися над запитанням молодшої людини. Молодий чоловік відповів:

- Насправді, сер, холоду не існує. У відповідності з законами фізики, те, що ми вважаємо холодом, у дійсності є відсутність тепла. Людину або предмет можна вивчити на предмет того, чи мають вони, і чи передають енергію. Абсолютний нуль (-460 градусів за Фаренгейтом) є повна відсутність тепла. Вся матерія стає інертною і нездатною реагувати при цій температурі. Холоду не існує. Ми створили це слово, щоб описувати те, що ми відчуваємо при відсутності тепла.

Студент продовжив:

- Професоре, темнота існує?

- Звичайно, існує.

- Ви знову неправі, сер. Темряви також не існує. Темрява в дійсності є відсутність світла. Ми можемо вивчити світло, але не темноту. Ми можемо використовувати призму Ньютона, щоб розкласти біле світло на безліч кольорів і вивчити різні довжини хвиль кожного кольору. Ви не можете виміряти темноту. Простий промінь світла може увірватися у світ темряви та освітити його. Як ви можете довідатися, наскільки темним є який-небудь простір? Ви вимірюєте, яку кількість світла представлено. Чи не так? Темрява - це поняття, яке людина використовує, щоб описати, що відбувається при відсутності світла.

В кінці кінців, молодий чоловік запитав професора:

- Сер, зло існує?

На цей раз невпевнено професор відповів:

- Звичайно, як я вже сказав. Ми бачимо його щодня.

Жорстокість між людьми, безліч злочинів і насильства по всьому світу. Ці приклади є не чим іншим, як проявом зла.

На це студент відповів:

- Зла не існує, сер, або, принаймні, його не існує для нього самого. Зло - це просто відсутність Бога. Воно схоже на темряву і холод - слово, створене людиною, щоб описати відсутність Бога. Бог не створював зла. Зло - це не віра або любов, які існують як світло й тепло. Зло - це результат відсутності в серці людини Божественної любові. Це на кшталт холоду, який настає, коли немає тепла, або на зразок темноти, яка настає, коли немає світла ...

Хто відкидає пости, той віднімає у себе і в інших зброю проти багатостраждальної плоті своєї й проти диявола, які сильні проти нас особливо через наше нестримання.

(Праведний Іоанн Кронштадтський)

Якщо ти, людина, не прощаєш всякому хто згрішив проти тебе, то не обтяжуй себе постом і молитвою... Бог не прийме тебе.

(Преподобний Єфрем Сирін)

Свято-Воскресенська парафія організовує **катехизаційні бесіди** для дорослих.

Заняття проводяться в храмі щонеділі о 16.00.

Запрошуємо всіх бажаючих!

При нашому храмі діє **Православна бібліотека**.

У фондах бібліотеки є різноманітна духовна література, відео (фільми, лекції) і аудіо записи в CD, DVD форматах.

Свято-Воскресенська парафія також організовує **Недільну школу** для дітей.

Заняття проводяться в храмі щонеділі о 13.00.

Запрошуємо школярів і дошкільнят!

**Смиренно просимо не використовувати газету в побутових цілях.
Якщо вона вам більше не потрібна, то подаруйте її ближнім.**

Наша газета відкрита до співробітництва з православними авторами і всіма, хто бажає допомогти в наших добрих починаннях. "Зазимський Благовісник" видається на пожертвування прихожан, а тому розповсюджується безкоштовно. Ми будемо намагатися робити видання більш цікавим, об'ємним і якісним. З питань співробітництва і фінансової підтримки видання газети звертайтеся до диякона Анатолія Слинька.